

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΔΟΣΙΟΥ
ΕΔΕΦΡΗΣΑΝΤΟ
ΑΛΕΞ. ΔΟΣΙΟΣ ΕΛΕΝΗ ΓΡΙΒΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΥΔΕΡΣ.

4 Α, 5 ΠΡΑ
Φούτζ

ΦΡΟΝΙΜΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Έτος Α'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875.

Φυλ. Γ'.

Ο ΑΛΦΙΕΡΗΣ

Κατὰ τὸν ΒΙΛΛΕΜΑΙΝ.

(Συνέχεια. — Ἰδε Φυλ. Θ'.)

Τὰ εἰς Φλωρεντίαν ταξειδίᾳ του τὸν προσείλκυσαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῶν ψυχρῶν κλιμάτων, δὲν δυνάμεθα τὰ αἰσθανθῶμεν τὸν ἐνθουσιασμόν ὃν ἔχει ὁ Ἰταλὸς διὰ τὴν μελωδίαν τῆς γλώσσης του. Καὶ αὐτὸς ὁ τραχύτερος τῶν Ἰταλῶν ποιητῶν, ὁ Ἀλφιέρης, ὁ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν κριτικῶν ὡς καταστρέψας ἐκ θεμελίων τὴν ἁρμονίαν τῆς γλώσσης των, ἐκφράζεται μετὰ παραφορᾶς καὶ ἐνθουσιῶν περὶ τῆς ἀφάτου ἡδονῆς, ἣν τῷ ἐπροξένει οὐχὶ πλέον τὸ κλίμα τὸ τοσκανικόν, ἀλλ' οἱ ἦχοι οἱ προφερόμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων.

Αἰτιᾶται αὐτὸς ἑαυτὸν μετὰ κατανύξεως μουσικοῦ ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον ἤκουσε καὶ ἐπρόφερε τοὺς βαρεῖς καὶ τραχεῖς ἦχους τῆς γαλλικῆς γλώσσης, καὶ καταθέλγεται ἐπαναλαμβάνων τοὺς μελωδικούς φθόγγους τῆς θείας ἐκείνης γλώσσης τοῦ Πετράρχου καὶ τοῦ Τάσσου. Τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν ἠσθάνοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

Θέλων ποτὲ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων νὰ συνάψῃ δάνειον μετεπέμψατο πλούσιόν τινα κολλυβιστὴν ἐκ Καρίας δανείζοντα εἰς τὰς δημοκρατίας, ἀλλ' ὁμιλοῦντα κακὴν τινὰ διάλεκτον καὶ προφέροντα ἔτι χειρόν. Καθ' ἣν λοιπὸν στιγμήν ἐπρόκειτο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου νὰ ἀποφασισθῇ ἡ σπουδαία αὕτη ἀπόφασις ἐπέρχεται εἰς τὸν τραπεζίτην νὰ προφέρῃ τὸ δάνειον δανείσω γενικὸς

συριγγμός ἐγείρεται τότε παντοχόθεν καὶ πάντες φεύγουσι τὸν κακόφωνον καὶ ἀτυχῆ δανειστήν.

Παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς δὲ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, εἶχε διασωθῆ τι τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος τῆς ὀργανικῆς ταύτης διαθέσεως. Καὶ ὁ Ἀλφιέρης ζωηρότατα ἠσθάνετο τὴν ἐντύπωσιν ταύτην. Τρὶς ἢ τετράκις ἐλθὼν εἰς Φλωρεντίαν καὶ μυθεῖς τὰ μυστήρια τῆς ἀρμονίας ὡς τῆς προφορᾶς τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης, δὲν δύναται πλέον νὰ βιώσῃ ἄλλοθι ποῦ. Ὑπὸ ταύτην ὁμως τὴν κατὰ πρῶτον μηδαμινὴν φαινομένην αἰτίαν, μὴ οὔσαν ὁμως τοιαύτην καὶ διὰ τοὺς Ἰταλοὺς, ὑπεκρύπτετο ὑψηλότερον τι καὶ σοβαρώτερον.

Ὁ Ἀλφιέρης ἀνέπτυσσε καθεκάστην τὸ πνεῦμα του ἐπὶ τὸ ἐλευθερώτερον· αἱ τραγωδίαι του ἔπνεον ἐνίοτε αἰσθημα καὶ ἔρωτα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἥκιστα ὁμοιάληθες, ἀνάλογον μᾶλλον πρὸς τὰς ἰδέας τοῦ συγγραφέως ἢ τὴν θέσιν τῶν προσώπων, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ μείζονα ἐμποιοῦν ἐντύπωσιν. Τοιοῦτος ἦτον ὁ χαρακτήρ παντὸς ὅ,τι ἔγραφεν ἢ ἐσκέπτετο. Ὅθεν ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ διαμένῃ ἐν Πεδεμοντίῳ· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ὁ βουλόμενος νὰ ἐξέλθῃ τῆς εὐδαίμονος ἐκείνης χώρας· διότι κατ' ἔθος ἀρχαῖον ὁ βασιλεὺς ἐξήσκει εἶδος τι ἐποπτείας ἐπὶ τῆς περιουσίας ὄλων τῶν εὐγενῶν· νόμος τις, εἰ τὸ τοιοῦτον ὀνομαστέον νόμος, ὥριζεν ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀπαλλοτριωθῆ τὰ κτήματα του καὶ πρὸ πάντων τὰ τιμά-

ρια. Ὅτε δὲ ἐπεχείρει τις νὰ ἀντισταθῆ εἰς τοὺς νόμους ἐκείνους, ἔτι μᾶλλον αὐθαιρετώτερον καταπιέζετο. Διὸ ὁ Ἀλφιέρης μὴ δυνάμενος νὰ πωλήσῃ τὰ κτήματά του ἠναγκάσθη νὰ δωρήσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἅπασαν τῇ ἀδελφῇ του, ἐπιτυχῶν διὰ κρυφίας μετ' αὐτῆς συμφωνίας σύνταξιν ἰσόβιον καὶ συνάμα ἀπαιτήσας μέρος τῆς συντάξεως νὰ μετατραπῆ εἰς χρήματα καὶ τῷ μετρηθῶσιν ἀμέσως. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ βασιλεὺς τὴν ἐξαγωγήν χιλιάδων τινῶν φράγκων, ἐχρειάσθησαν πλείστοι ὅσοι κόποι καὶ πολλὰς πρὸς τοῦτο κατέβαλε προσπαθείας ὁ Ἀλφιέρης.

Τέλος ὁ Ἀλφιέρης ἀπηλλάχθη τοῦ Πεδεμοντίου, καὶ εὐρέθῃ ἐλεύθερος, ὅσον οἶοντε, ἐν Φλωρεντία, βέβαιος ὅτι ἐφεξῆς θὰ ἀκούῃ προφερομένην θαυμασίως τὴν καθαρὰν τοσκανικὴν, ἐξαρτώμενος μόνον ἐκ τῆς γενικῆς ἐκείνης δουλείας ἣτις ὄλην ἐβάρυνε τὴν Ἰταλίαν· μὴ ὑποκείμενος δὲ πλέον τῇ λεπτολόγῳ ἐκείνῃ τυραννίᾳ τοῦ μικροῦ βασιλέως τῆς μικρᾶς ἐκείνης βασιλείας· ἐκεῖ δὲ ἐξακολουθεῖ τὰς σπουδὰς του μετὰ τοῦ πρωτοφανοῦς ἐκείνου πάθους, ὅπερ πλείστον ἐπέδρασεν ἐφ' ὄλων τῶν ἔργων του. Ἐπανελθὼν ἐπὶ τὴν ἐκμάθησιν τῆς Λατινικῆς ἀνέγνω συνεχῶς καὶ μετὰ ἀδαμάστου καρτερίας ἅπαντας σχεδὸν τοὺς Λατίνους κλασικοὺς, πλουτήσας τὸ πνεῦμα του ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς καλαισθησίας καὶ γλαφυρότητος μᾶλλον ἢ ὑπὸ τὴν τῆς φιλοσοφίας καὶ ἱστορίας.

Ἀποπερατώσας δὲ συγγράμματά τινα τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀρχίσει, ἐπεδόθη ὄλος εὐελπίς πλέον εἰς τὴν μέλλουσαν δόξαν του.

Ἡ δόξα ὁμως αὕτη ἦτον ἄγνωστος εἰσέτι εἰς ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν καὶ ὀλιγίστας δὲ εἶχεν αἰτίας νὰ φανῆ· διότι πρὸς τοῦτο ἀπητοῦντο τραγικοὶ ὑποκριταί, οἵτινες ἦσαν σπανιώτατοι τότε ἐν Ἰταλίᾳ. Ἦσαν μὲν λαμπρότατα τῆς Βικεντίας καὶ τῆς Βερώνης τὰ θεάτρα, κινουῦντα τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τοῦ Βολταίρου αὐτοῦ, λέγοντος ὅτι, τὰ μὲν καλὰ θεάτρα ἐν Ἰταλίᾳ εὐρίσκονται, αἱ δὲ καλὰ τραγωδίαι ἐν Γαλλίᾳ. Καὶ ὄντως οἱ Ἰταλοὶ δὲν ἐθεῶντο ἐπὶ τῶν θεάτρων ἐκείνων ἢ μελοδραματίᾳ τινα καὶ κωμωδίας οὔτε τὰ ἦθη ἀπεικονίζουσας οὔτε τὴν ἀλήθειαν διδασκούσας. Τὰ δράματα ἄλλως τοῦ Ἀλφιέρη τὰ πλήρη ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ μίσους κατὰ τῆς τυραννίας, δὲν θὰ ἐπετύγγανον εὐκόλως τὴν ἔγκρισιν καὶ πρὸς διδαχὴν ἀδειαν τῶν ἐπιτετραμμένων νὰ ἐπιθεωρῶσι πᾶν δράμα πρὶν διδαχθῆ.

Μόλις λοιπὸν μετ' ἀτελευτήτους κόπους καὶ μετὰ δωδεκαετείς ἀναγνώσεις, μεταφράσεις, συνθέσεις καὶ ἀπαγγελίας ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν εὐφυΐαν του ἐν τινι ἐν Ῥώμῃ διαμονῇ του. Τυπώσας τέσσαρας τῶν τραγωδιῶν του ἀξιοῦται τῆς τιμῆς νὰ προσφέρῃ αὐτὰς τῷ Πάπα. Εἰ καὶ θέλων ὁμως, διὰ πολλοὺς λόγους νὰ φανῆ εὐπειθῆς κατὰ τὴν ἀκρόασιν ταύτην, ἔπραξε μέγα σφάλμα, ἀντὶ τοῦ ποδὸς τὴν

χεῖρα ἀσπαθεῖς τοῦ Ποντίφηκος, προνόμιον τοῦτο τοῖς Καρδιναλίοις μόνοις ἀπονεμόμενον. Καὶ παρὰ τὴν παράβασιν ὁμως ταύτην ὁ Ἀλφιέρης ἔτυχε τῆς προστασίας καὶ εὐνοίας τοῦ τότε Πάπα Πίου ΣΤ'.

Καὶ τινες δὲ τῶν τραγωδιῶν του, διδαχθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Ῥώμης ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας· διότι φύσει καὶ ἀείποτε ἡ Ἰταλία ἔσται ἡ χώρα τῆς καλλιτεχνίας. Δὲν ὑπῆρχον μὲν ἄξιοι ὑποκριταὶ τραγωδιῶν, πλείστοι ὁμως εὐγενεῖς Ῥωμαῖοι εὐχαριστοῦντο διδάσκοντες ἐπὶ ἰδιωτικοῦ τινὸς θεάτρου τὰ ἔργα τοῦ Ἀλφιέρη. Καὶ οἱ μᾶλλον ἐξέχοντες ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἀριστοκρατίᾳ, ἐν τῇ ἀπραξίᾳ των, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν τῆς Ῥώμης ἐγένοντο ὑποκριταὶ ὅπως διδάξωσι τὰ δράματά του.

Τὸ δὲ ὕφος του, τὸ τοσοῦτω κατ' ἀρχὰς τραχὺ καὶ ἄξεστον, ἀνεπαισθήτως ἐλεπτύνετο καὶ ἐτελειοποιεῖτο, ἡ ψυχὴ του ὁμως πάντοτε διετήρησε τὴν ἰδιόζουσαν αὐτῷ ὑπεροφίαν καὶ τὸ ὑπερβολικὸν ἐκεῖνο μῖσος κατὰ παντὸς εἶδους δεσποτείας. Ἐγγαράξας τὰ αἰσθηματά του ταῦτα εἰς ἀπάσας αὐτοῦ τὰς τραγωδίας, μάλιστα ἐξεδήλωσεν αὐτὰ μετὰ μεγάλου πάθους εἰς δύο αὐτοῦ πεζὰ συγγράμματα. (ἀκολουθεῖ.)

ΣΥΝΤΟΜΟΣ

περί

ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

ΜΕΛΕΤΗ

ΥΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

(Σενέχεια και τέλος. — "Ιδε Φυλλάδιον Θ'.)

Γ) Ἡ εἰς ἀμφοτέρω τὰ φύλα χρήσις τῆς ψυχρολουσίας καὶ τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν, ἔχει κοινὴν καὶ ὁμοίαν τὴν ὠφέλειαν καὶ τὰς αὐτὰς ἀπαιτεῖ προφυλάξεις· ἀλλὰ προκειμένου λόγου περὶ τοῦ ὠραίου φύλου τοῦ καθωραϊζόντος διὰ τῆς λάμπσεως αὐτοῦ τὸν ἀνθρώπινον βίον, νομίζομεν ὅτι πρέπει περισσύτερον εἰς τὰ περὶ λουτρῶν νὰ ἐνδαιτριψώμεν. «Αἱ γυναῖκες, λέγει ὁ Jacob, οὐδέποτε ἠθέλησαν νὰ ἐνοήσωσιν, ὅτι ἡ ὠραιότης δὲν ὑπάρχει ἢ μετὰ τῆς υγείας, καὶ τὸ βεβαιότερον μέσον πρὸς διατήρησιν τῆς πρώτης, εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ διατηρεῖ τὴν δευτέραν.» Ἐκ τῆς ῥήσεως ταύτης ἐξάγεται ὅτι, υγεία καὶ κάλλος παρὰ τῷ γυναικίῳ φύλῳ εἶναι συνώνυμα ἢ ἀπ' ἀλλήλων ἀδιάζευκτα. Βεβαίως πρέπει νὰ ἐνδιαφέρηται ἡ γυνὴ περὶ τοῦ κάλλους τῆς, διότι αὐτὸ ἐστὶ τὸ διάδημα τῶν ἄλλων ἀρετῶν τῆς· ἐκ τούτου ἀναβλύζουσι ῥόδα καὶ τέρψεις, πολλαὶ ἐλπίδες καὶ γλυκεῖαι τοῦ βίου χάριτες. Ἐὰν παρεκτροπὴ διαίτης, ἐλαφρὰ ἔλλειψις ἀγωγῆς σκιαῖζει τὴν ἐκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας, τὴν ζωηρότητα τῆς χροιάς, τὴν λάμπιν τοῦ βλέμματος, μαραίνει τὰ θεῖα ταῦτα δῶρα πολὺ πλέον ἢ ἀσθενῆς κατάστασις· ἢ ἔλλειψις τῆς υγείας ἀμαυρώνει τὸ πᾶν ἐν τῷ γυναικίῳ φύλῳ· ἀλλ' ἐὰν ἡ καλλοῦ τοῦ γυναικείου φύλου ζηρῆται εἰς τὴν ὑπαρ-

ξιν τῆς υγείας, ἡ ὑπαρξίς καὶ ὁ προωρισμὸς αὐτοῦ ποῦ πρέπει νὰ στηρίζηται; Ὁ γυναικεῖος ὀργανισμὸς φύσει ἀσθενέστερος τοῦ ἀνδρὸς, προικισμένος δ' ἐκ φύσεως μὲ εἰδικὰς λειτουργίας ὡς λ. χ. τὴν γένεσιν, πρέπει νὰ ὑποστηρίζηται ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν ὑγιεινῶν μέσων· ἀσθενῆς καὶ νοσηρὸς ὀργανισμὸς τοῦ γυναικείου φύλου δὲν ἐλαττοῦται κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ὑπάρξεώς του, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὅλον· κληροδοτεῖ δὲ καὶ διὰ τῆς παραγωγῆς εἰς τὸν βίον ζωὴν ἀνευ δυνάμεως πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ παραγωγὴν· αἱ γυναῖκες μάλιστα τῶν πόλεων ζῶσαι ἐν πνιγρᾷ ἀτμοσφαίρᾳ τεχνητὸν μᾶλλον βίον, ὑποβαλόμεναι εἰς ἀγρυπνίας, κόπους, χοροὺς, καὶ θορύβους, συνταρασσόμεναι ὑπὸ φιλοτιμιῶν παραδόξων, καὶ ἐλπίδων δυσεκπληρώτων, ὑφιστάμεναι ποικίλας πιέσεις καὶ κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις, ἐξαντλοῦνται λεληθότως ἐν τῇ ζωῇ, ἐκεῖναι! αἵτινες μέλλουσι νὰ δώσωσι ζωὴν εἰς πολλὰ τέκνα. «Ἐκ γὰρ φλεγματοῦδος φλεγματοῦδος καὶ ἐκ χολώδους χολώδης γίνεται, καὶ ἐκ φθινώδους φθινώδης κτλ. Τί κωλύει ὄτω πατὴρ καὶ μήτηρ εἶχετο, τούτῳ τῷ νοσήματι καὶ τῶν ἐγγόνων ἔχουσθαι τινα; ὡς ὁ γόνος ἐρχεται πάντοθεν τοῦ σώματος ἀπὸ τε τῶν ὑγιερῶν ὑγιερὸς, ἀπὸ τε τῶν νοσηρῶν νοσηρὸς.» (Ἰπποκράτης). Ἐν λοιπὸν τῶν ἰσχυρῶν μέσων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς υγείας αὐτῶν καὶ συντήρησιν τῆς εὐρωστίας τοῦ σώματος εἶναι ἡ ψυχρολουσία καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά, διὸ καὶ συστήνομεν αὐτὰ θερμῶς εἰς τὰς Κυρίας. Ἡ ῥηθεῖσα ἤδη προσοχὴ περὶ τὴν χρῆσιν τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν εἶνε δι' αὐτὰς ἀναγκαιοτέρα κατὰ τὰ πρῶτα μάλιστα λουτρά μέχρι τοῦ σώματος συνηθίσαι εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῆς θαλάσσης· δὲν πρέπει νὰ ἴστανται ἀκίνητοι, ἀλλ' ἀμέσως νὰ καταβρέχωσι τὴν κε-

φαλὴν (ι) καὶ ὅλον τὸ σῶμα, καὶ παρελθούσης τῆς φρικιώδους ἐντυπώσεως, καταδύουσιν αὐτὸ, καὶ κινουῦνται· Ἡ κολύμβησις ἔχει, ὡς προεῖπωμεν, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ σώματος ὠφέλειαν, καὶ πρέπει νὰ ἀσκῶνται εἰς αὐτὴν αἱ Κυρίαί. Ἡ ἀκίνησις ἐν τοῖς θαλασσίῳις λουτροῖς, ὡς καὶ ἡ παρατεταμένη ἐν τούτοις ἐμμονή, εἶναι ἐπιβλαβεῖς, ὡς δυνάμεναι νὰ φέρωσι ψύξιν τοῦ σώματος, καὶ ἐπομένως ἀσθενείας.

Τὰ θαλάσσια λουτρά εἶναι ἐπικίνδυνα διὰ τὰς ἐγκύους, δι' ἐκεῖνας μάλιστα ὧν τὸ νευρικὸν σύστημα εἶναι ἐξησθενημένον καὶ εὐερέθιστον, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἢ ἐλαχίστη συντάραξις τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐπιφέρει ἐκτρώσεις, καὶ τοκετοὺς προώρους· ἀλλὰ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνας τῆς κυφορίας, καὶ μετὰ προηγουμένην συμβουλήν ἰατροῦ δύνανται νὰ κάμωσι μετὰ προσοχῆς χρῆσιν τῆς ψυχρολουσίας καὶ τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν, ἐκεῖναι ὅσαι εἶνε συνηθισμέναι εἰς τὴν ψυχρολουσίαν (κ) αἱ ἐν τῷ βίῳ ἔξεις, μάλιστα αἱ καλαί, ἔχουσι πολλὰ τὰ προνόμια. (λ)

Εἰς τὰς νεάνιδας καὶ τὰ κοράσια, ἡ ψυχρολουσία καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά εἶνε χρῆ-

(ι) Τὴν ὁποῖαν ἐκ προλήψεως προφυλάττουσιν αἱ Κυρίαί, διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἐκ τοῦ θαλασσιῶν ὕδατος ἡ ὠραία των κόμη.

(κ) Ἀλλὰ πάλιν συμβουλευόμεν νὰ ἀπέχωσι τούτων αἱ ἐγκυοί, ὅσαι ἐπὶ πολλὰ ἔτη προσδοκῶσιν ἀνυπομόνως νὰ γίνωσι μητέρες, διότι πολλαῖς μία ἀπρονοησία, ἐπιφέρει τόσων ἐλπίδων. . . . ἀπώλειαν!

(λ) Τοιαύτης ἔξεως ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν ἐν πρόχειρον· Νέα γυνὴ ἀδύνατος καὶ ἀναιμικὴ, ὑπὸ ποικίλων τοῦ γενν. συστήματος ἐνοχλήσεων πει-

σιμώτατα, καὶ πολὺ πλέον ὠφέλιμα, ἢ ὅσον νομίζει τις. «Τὰ ψυχρὰ λουτρά, λέγει ὁ Becquerel, εἶνε χρησιμώτατα διὰ νὰ δώσωσι τόνον καὶ δυνάμιν εἰς πολλὰς τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀδυνάτων κυριῶν· μεταχειριζόμενα κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, διευκολύνουσι τὴν εὐάρεστον κατάστασιν τῶν νεανίδων, καὶ τὴν εὐκόλον μετάβασιν τῆς ἐφηβικῆς εἰς νεανικὴν ἡλικίαν δυνάμενα εἰς τινὰς περιστάσεις νὰ προλάβωσι τὴν χλωρώσιν.» Ἐὰν ἐπὶ τῆς μεταβάσεως ταύτης ῥίψωμεν βλέμμα παρατηροῦμεν σπουδαίας μεταβολὰς γινομένης ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ γυναικείου φύλου· ἡ φύσις φαίνεται σπεύδουσα τότε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ὅλον! Ἐν τῇ ἐπιχαρεῖ ὅμως ταύτῃ συμπληρώσει, ὁ ὀργανισμὸς ὑφίσταται διαφόρους κλονισμοὺς καὶ τροποποιήσεις, διότι πρόκειται ἡ ζωὴ νὰ δεῖξῃ τὴν λάμπιν τῆς· ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην στιγμὴν τοῦ βίου ὁ γυναικεῖος ὀργανισμὸς ζητεῖ ῥώμην ἢ ὑποστήριξιν ταύτης ὑπαρχούσης· διότι καὶ αἱ ἐν πλήρει υγείᾳ ἐπισυμβαίνουσαι διαταράξεις, ἐπηρεάζουσι πολλαῖς τοσοῦτον τὸν ὀργανισμὸν, ὥστε ἐπαπειλοῦσι ἔφοδον νοσηρᾶς καταστάσεως· δυστυχῶς ὅμως αἱ ἀναιμίαι, αἱ χλωρώσεις, αἱ λυμφατικαὶ κράσεις καὶ χοιραδικαὶ δυσκρασίαι δὲν εἶνε σπάνιοι σήμερον. Αὐταὶ δὲ αἱ διαθέσεις καὶ καταστάσεις θλίβουσαι τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, προδιαθέτουσιν εἰς βίον ἄθλιον τὴν νεότητα. Ἐπειδὴ ἐν τῷ ὀργανικῷ σώματι ἡ θρέψις εἶνε τὸ ὅλον, τὸ ὅλον δὲ τοῦτο παρασκευάζεται διὰ πολλῶν λειτουργιῶν, ὧν ἐφορεύει τὸ νευρικὸν σύστημα,

ραζομένη, ἠκολούθη, μετ' ὠφελείας μεγάλης, ὑπερτερούσης πάσης ἄλλης εἰδικῆς θεραπείας, τὰ θαλάσσια λουτρά (ἐν τῇ θαλάσσει), καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος!

ή ισχυροποίησης τούτου διατηρεί ἐν τάξει, κραταιοὶ τὰς λοιπὰς λειτουργίας, καὶ χρησιμοποιοῦν τὴν τροφήν διὰ καλῆς αἱματοποιήσεως· δὲν εἶνε δὲ ἀδιάφορος ἡ καλὴ θρέψις καὶ αἱματοποιήσις, ἡ ῥώμη τοῦ σώματος ἐν τῇ νεανικῇ τοῦ γυναικείου φύλου ἡλικίᾳ καθ' ἣν διαχέεται, καὶ πρέπει νὰ διαχέηται, γαλήνη καὶ αἰθρία εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς. Λοιπὸν ἡ ψυχρολουσία καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά ἐνεργοῦσιν ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ δραστηρίως! καὶ σωτηρίως!

Ἐκ τῶν ἤδη ῥηθέντων καταφαίνεται, ὅτι ἡ ψυχρολουσία καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά, ὡς καὶ ἐν γένει ἡ ὑδροθεραπεία, μεθοδικῶς καὶ μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς λαμβανόμενα, εἰσὶν ὠφέλιμα τῇ ὑγείᾳ καὶ ἱαματικὰ εἰς πολλὰς νοσηρὰς τοῦ ὀργανισμοῦ καταστάσεις (μ)· ἐνεργοῦσι δὲ διὰ τῶν περιφερικῶν νεύρων τοῦ δέρματος ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καὶ ἐπιφέρουσι κατ' ἀντανάκλασιν ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος ἀντιδράσεις· τουτέστι δίδουσιν εἰς τὴν ζωϊκὴν ζωὴν ὄθησιν τοιαύτην, ὥστε καὶ ἡ ζωὴ τῆς θρέψεως νὰ τὴν ἀντιλαμβάνηται, βραδεία δὲ αὕτη οὖσα, νὰ ἐξεγείρηται διὰ νὰ συσφιγῆ τὸν μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος ὑπάρχοντα ἀδιάζευκτον σύνδεσμον, ἐκ τῆς ἀρμονίας τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖται καὶ ἡ πρώτη βᾶσις τῆς ὑγείας. Καὶ τί τιμαλφέστερον τῆς ὑγείας ἔχομεν ἐν τῷ βίῳ; αὕτη καὶ μόνη παρίσταται ὡς ἰλαρὰ τῆς ὑπάρξεως αἴγλη ἐν τῷ πολυκυμάντῳ τοῦ ἀνθρώπου βίῳ· διὸ πρέπει παντὶ σθένει αὐτὴν νὰ τηρῶμεν, καὶ παρεκ-

(μ) Ὑπὸ ἱαματικὴν ἔποψιν εἰς διαφόρους νόσους ἡ ὑδροθεραπεία εἶνε ἀξία μελέτης, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀντικειμένον τῆς παρουσίας, ἐξεταζούσης ταύτην ὑπὸ ὑγιεινῆν ἔποψιν.

κλίνουσιν ν' ἀνακτῶμεν διὰ τῆς καλῆς διαίτης, διὰ ἱατρικῶν συμβουλῶν, καὶ τῆς μελέτης βιβλίων τῆς ὑγιεινῆς· ἀληθῶς θὰ εὐεργετεῖτο περισσότερο ἡ ἀνθρωπότης διὰ τῆς παλλαπλασιάσεως ὑγιεινῶν γνώσεων, ἢ ὅσον ὠφελεῖται ἐκ τῶν μονογραφικῶν τῶν νοσημάτων. «Ἡ ἐπιστήμη ὡς ἡ ἐλευθερία, λέγει ὁ κ. Berthoud, ἀνήκει εἰς ὅλους, καὶ εἰς ὅλους πρέπει νὰ προσφέρηται μεριδιῶσα, χαρίεσσα, καὶ χωρὶς ὕψους μεγάλης κυρίας· πρέπει νὰ κλίνη γόνυ διὰ νὰ βάλῃ τὸ θεῖον αὐτῆς πρόσωπον εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν ἐλαχίστων, ὅπως καὶ ταῦτα δύνωνται νὰ τὴν πλησιάσωσι, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδία...» κτλ.

Περαίνοντες τὴν σύντομον ταύτην μελέτην ἀπευθύνομεν εἰς τὴν νεότητα ἐν εἴδει ἀποχαιριτισμοῦ, (οὐχὶ τελευταίου) τὰ ἐπόμενα:

Ὡς ἄνθρωπος τῆς τέχνης ὑπέδειξα αὐτῇ ἐν ὀλίγοις, καὶ συνεπτυγμένως, τί τὸ ὑγιεινὸν καὶ ὠφέλιμον ἐκ τῆς ψυχρολουσίας καὶ τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν εἰς τὸ ὀργανικὸν σῶμα· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον ὀργανικὸν σῶμα, εἶνε καὶ πνευματικὸν ὄν· «Τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα εἰσὶ δῦο ἡμισυ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὄντος, ὡς λέγει ὁ κ. Heizer, ἡ ἀρμονικὴ ἀνάπτυξις τούτων ἀποκαθίστησι τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου· αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις δὲν λαμβάνουσιν ὅλην αὐτῶν τὴν δύναμιν, ἐὰν δὲν ἀντλῶσι τὴν ζωηρότητα καὶ ἀκμὴν τῶν ἐκ σώματος εὔχοντος.» Ὅτι διατηρεῖ τὸ σῶμα, ζωογονεῖ καὶ τὸ πνεῦμα, διότι ἀμφοτέρω ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς—τῆς ὑγείας—τρέφονται. Ὅστις ἐπιμελεῖται δὴθεν τὸ πνεῦμα παραμελῶν τὴν ὑγείαν καὶ εὐεξίαν τοῦ σώματος, ἐνεργεῖ πρὸς τὴν καταστροφὴν ἀμφοτέρων. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν λοιπὸν τῆς διανοητικῆς εὐεξίας καὶ ἀναπτύξεως, ἡ ψυχρολουσία καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά εἰσὶ

πλείστου ἀξία τῇ σπουδαζούσῃ νεολαίᾳ καὶ τοῖς ἐπιδιδόμενοις εἰς διανοητικούς ἀγῶνας.

Τέλος πάντων, φίλε ἀναγνώτα, ἐὰν ὀλίγον ἱατρολογήσαμεν ἐν περιοδικῷ οἷος «ὁ Φοῖνιξ» ἐπαγγελλόμενος τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ τὴν τέρψιν, τὸ ἐπράξαμεν ἀκουσίως ὑπὸ τῆς ἀπλότητος, ἅμα δὲ καὶ σπουδαιότητος τοῦ ἀντικειμένου ἀγόμενοι. Ἀφοῦ ὅμως σοὶ ἀπεκαλύψαμεν τὴν ιδιότητα ἡμῶν, περαίνομεν τὸν λόγον ἐπαναλαμβάνοντες τὸ τοῦ θεοῦ τῆς ἀρχαιότητος ἱατροῦ: «Ἄνδρα δὲ χρῆ, ὅς ἐστὶ συνετὸς, λογισάμενον ὅτι τοῖσιν ἀνθρώποισι πλείστου ἀξίον ἐστὶν ἡ ὑγείη, ἐπίστασθαι ἀπὸ τῆς ἐωυτοῦ γνώμης ἐν τίσιν νοῦσησιν ὠφελέεσθαι.» (Ἰπποκράτης.)

Α. Σ.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ,

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. — Ἴδε Φυλλάδιον. Θ'.)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΛΙΘΟΣΤΡΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ.

Οὐάλτερ (μετεμφισμένως) καὶ μία ὑπηρέτρια.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Καλὴν κλίνην καὶ ἐκλεκτὸν δεῖπνον.... ἀκούεις, ὠραία ἔχιδνα;....

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (καθ' ἑαυτήν).— Τί ἀλλόκοτος ἄνθρωπος! (πρὸς τὸν Οὐάλτερ). Μάλιστα, κύριε,..... ἀμέσως.... εἰς τὴν στιγμήν. (Καθ' ἑαυτήν) Τί ἄγριος ποῦ εἶναι!.... με κάμνει νὰ φοβοῦμαι (ἐξέρχεται).

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ χάνω τὸν καιρὸν μου εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη. Ἡ εἰ-

κὼν τῆς εἰρκτῆς πάντοτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου παρίσταται.... Ἄχ! ἀκόμη δὲν δύναμαι ν' ἀποβάλλω τῆς μνήμης μου τὰς τρομερὰς ἐκείνας στιγμὰς ἃς διήγαγον ἐν τῇ εἰρκτῇ. Εἶναι θαῦμα τῷ ὄντι ἡ φυγὴ μου· πλὴν δὲν πρέπει καὶ νὰ ἐπαναπαυθῶ εἰς τὴν μέχρη τοῦδε εὐνοίαν τῆς τύχης..... Ἀῦριον τὴν πρωτὰν εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ ἐμπρός! ν' ἀπομακρυνθῶ τῶν μερῶν αὐτῶν, νὰ φύγω μακρὰν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ὅπου.... (διακόπτεται ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ὑπηρετρίας φερούσης διάφορα φαγητά).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Ἴδου, κύριε, τὸ δεῖπνον σας. Καθ' ἑαυτήν) ὅποιον βλέμμα! (Μεγαλοφώνως) Ἡ θύρα ἐκείνη τὴν ὁποίαν δεξιόθεν βλέπετε..... (καθ' ἑαυτήν) Θεέ μου! πῶς με κάμνει νὰ τρέμω αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. (Μεγαλοφώνως) Ἡ θύρα ἐκείνη, λέγω, κύριε, εἶναι ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος σας· ἐκεῖ θὰ εὔρετε κλίνην μαλθακωτάτην. (Καθ' ἑαυτήν.) Ἐπεθύμουν νὰ ἤμην χίλια μίλια μακρὰν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Τί λέγεις; τί μουρμουρίζεις; ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (ἐν ἀδημονίᾳ).— Τίποτε..... λέγω.... λέγω, ὅτι εἶσθε θελκτικὸς.

ΟΥΑΛΤΕΡ (καθ' ἑαυτόν).— Δευτέρα ἔκδοσις τῆς Ἰωάννας.... (Μεγαλοφώνως) Σ' εὐχαριστῶ, ὠραία μου κόρη, σ' εὐχαριστῶ (κάθεται εἰς τὴν τράπεζαν).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.— Τί κρασι ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος; ΟΥΑΛΤΕΡ.— Φέρε ὅ,τι καὶ ἂν ἦναι.... δὲν με μέλει (ἡ ὑπηρέτρια ἐξέρχεται). Μολονότι πρὸ 14 ὡρῶν ταξιδεύω χωρὶς νὰ φάγω τι, δὲν αἰσθάνομαι καθόλου ὄρεξιν (ἐγείρεται).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (εἰσερχομένη).— Ἴδου, κύριε, οἶνος ἐκλεκτός.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Δὲν ἔχω ὄρεξιν.... πάρε ὀπί-

σω.... κάμε ὅ,τι θέλεις αὐτά τὰ φαγητά.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.— Πλὴν, κύριε.....

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Ἄφες με ἤσυχον· ἔχω ἀνάγκη ἀναπαύσεως· (εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα ὃν τῷ ὑπέδειξεν ἡ ὑπηρετρία).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (ἀκολουθοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος).— Καλλίτερα νὰ κοιμηθῆς ἵνα μὴ σὲ βλέπω. Οὐδέποτε, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὑπηρετῶ εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ ξενοδοχεῖον, εἶδον φυσιογνωμίαν ἀχρυσιτέραν!..... Εἶναι μεσονύκτιον μολαταῦτα καὶ ἄς μὴ χάνω καιρὸν, διότι σήμερον ἐκοπίασα πολὺ· (ἐξέρχεται).

—
ΣΚΗΝΗ Β΄.

(ONEIPON)

Εἰς τὸ ἀπώτερον μέρος τῆς σκηνῆς ὑπερχωρίζεται ἀπὸ τὸ ἐμπροσθεν, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον, διὰ παραπετάσματος διαφανεστάτου, παρίσταται αἴθουσα δικαστηρίου συνεδριάζοντος. Ὁ Οὐάλτερ, φέρων στολὴν φυλακισμένου κακούργου, ὀδηγεῖται πρὸ τῶν δικαστῶν σιδηροδέσμιος ὑπὸ δύο χωροφυλάκων. Διάφοροι θεαταί.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (πρὸς τὸν Οὐάλτερ).— Ὀνομάζεσθε ;....

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Οὐάλτερ Χάγιερ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Πόσων ἐτῶν εἶσθε;

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Εἰκοσιεννέα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Ἐπαγγέλεσθε.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Ζῶ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς πατρικῆς μου περιουσίας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Κύριε εἰσαγγελεῦ, ἔχετε τὸν λόγον.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ.— Οὐάλτερ Χάγιερ! κατηγορεῖσαι ἐπὶ φόνον ἐκ προμελέτης διαπραχθέντι τὴν νύκτα τῆς 15ης πρὸς τὴν 16ην

Ἰουλίου 18... ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἰωάννας Μπουχάγιερ.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Ψεῦδος!..... συκοφαντία..... ἐγὼ!.....

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ.— Συνελήφθης ἐπ' αὐτοφώρῳ ὑπὸ τοῦ πολίτου Ζόαν καὶ τεσσάρων χωροφυλάκων ὀδηγησάντων σε εἰς τὰς φυλάκας ἀφ' ὧν, ἀγνοεῖται νῦν τρόπῳ, κατάρθρωσες νὰ δραπετεύσης τὴν νύκτα τῆς 29 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Ψεῦδος!..... ψεῦδος!

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ.— Τίσας ἀποδείξεις ἔχεις περὶ τῆς ἀθωότητός σου..... περὶ τοῦ ἀνυποστάτου τῆς κατηγορίας;

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Ἀποδείξεις ;.... εἶμαι ἀθῶος! Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἀπόδειξιν διότι.....

ΕἰΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ.— Ἡ τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις ἔσεται ἐπιεικεσττέρα ἐὰν ὁμολογήσης τὴν ἐνοχὴν σου, καθ' ὅτι οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ φονεὺς τῆς Ἰωάννας Μπουχάγιερ.

ΟΥΑΛΤΕΡ (ἐν ἀπελπισίᾳ). Σᾶς λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶμαι ἀθῶος. Ἐγὼ... ἐγὼ... (ἐκτὸς ἑαυτοῦ) ἐγὼ φονεὺς μιᾶς γυναικός ;.... (ἐν παραφροσύνῃ) Οὐρανέ!... ἔλεος! αἱ δυνάμεις μὲ ἐγκαταλείπουσι!..... Φόνος ἐκ προμελέτης!... τιμωρεῖται μὲ θάνατον..... ὦ, φρίκη! μὲ θάνατον!..... Ἰδοὺ, ἰδοὺ ὁ ἀπαίσιος τρίπους!.... οἱ ἐρυθροὶ βραχίονες τοῦ ἀπαισίου ὄργάνου τῆς ἐκτελέσεως... ἡ αἰμοβαφὴς λαίμητόμος... ἡ βαρεῖα μάχαιρα..... ὁ Δῆμιος!..... ὦ! μειδιᾷ..... προσηλώνει βλέμμα ἀπληστον ἐπ' ἐμοῦ.... Ψυχρὸς ἰδρὸς περιρέει τὸ σῶμά μου!... Ὁ ἱερεὺς..... ἡ στιβαρὰ τοῦ δημίου χεῖρ μὲ συλλαμβάνει ἐκ τοῦ βραχίονος..... Τὸ σῶμά μου... ἡ σανὶς λαμβάνει τὴν ὀριζόντιον διεύθυνσιν..... ὀλισθαίνει εἰς τὰ πρόσω... ὁ τρά-

χηλὸς μου σφίγγεται διὰ τινος μηχανισμοῦ... ἀκούω τὰ βήματα τοῦ πλησιάζοντος εἰς τὸ ἐλατήριον δημίου.... Τὸ ἐλατήριον πιεζέται... ὁ πέλεκυς κατέρχεται... (συνέρχεται αἰφνιδίως). ὦ, Θεέ! εὐχαριστῶ.... εἶναι ὀπτασία, δὲν εἶναι πραγματικότητα....

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Οὐάλτερ Χάγιερ! τὸ δικαστήριον....

ΟΥΑΛΤΕΡ (διακόπτων τὸν Πρόεδρον καὶ καταλαμβάνομενος αὐθις ὑπὸ τῆς παραφροσύνης).— Τὸ δικαστήριον!..... ὁ θάνατος!..... ἡ λαίμητόμος!..... οὐδὲν μὲ τρομάζει... ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας τῆς λαίμητόμου θέλω ἔχει μάρτυρας τοῦ θανάτου μου μυριάδας θνητῶν, οἵτινες θὰ λέγωσιν, ἐρωτώμενοι, ὅτι ὁ ἀποκεφαλιζόμενος ἐφόνευσε γυναίκα..... Ναί, ἐφόνευσα γυναίκα.... ἐφόνευσα τὴν Ἰωάνναν Μπουχάγιερ..... ὁ προδοθεὶς ἔρωσ μου μὲ ὤθησεν εἰς τὸ ἐγκλημα..... εἰς τὸν φόνον αὐτόν.... ὁ προδοθεὶς ἔρωσ μου, θὰ λέγουν, μοὶ ἐχάρισε τὴν λαίμητόμον..... Εἷς θάνατος ἀναμένει ἡμᾶς πάντας, ὃν δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν. Τί σημαίνει ἐὰν ἐπιταχύνωμεν τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ; Τί σημαίνει, ἢ τίς ἡ διαφορὰ τοῦ ἀποθανεῖν ἐπὶ τῆς ἀγχόνης ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐκ φυσικοῦ θανάτου ἢ ἐπὶ τῆς λαίμητόμου; Πλάνη! Τοῦ θανάτου ἐπελθόντος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον πάντοτε καταλήγομεν. Ἐγὼ προτιμῶ τὸν βίαιον θάνατον.... δὲν μὲ τρομάζει πλέον ὁ θάνατος αὐτός.... ὄχι, δὲν φρικῶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ δημίου..... (ἐν μεγίστῃ παραφροσύνῃ) Ἰδοὺ, τὸν βλέπω, ἔχει τὸ βλέμμα ἄγριον.... Δὲν σὲ φοβοῦμαι κρουργέ! ἔλθ', λάβε τὴν κεφαλὴν ταύτην, ἣν σοὶ προσφέρει ἡ ἀπιστία μιᾶς γυναικός, ἣτις τὴν ἠσπάζετο ἄλλοτε καὶ διὰ τῶν δακρύων τῆς τὴν ἔλουε!..... Γελάς; χαίρεσαι;.... ὅ,τι θέλεις κάμε, ματαίως προσπαθεῖς νὰ μὲ τρο-

μάξης..... δὲν σὲ φοβοῦμαι, πλησίασε, λάβε τὴν χεῖρά μου..... ὑπάγωμεν! (κάννει δύο βήματα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἵσταται ἐν ἐκπλήξει) Ἰωάννα καὶ σὺ ἐδῶ ;.... Πῶς!... Ζῆς;... ἡ χεῖρ μου λοιπὸν δὲν διηύθυνε καλῶς τὸ κτύπημα ;.... Ἥλθες νὰ μὲ ἴδῃς καὶ σὺ ἀποκεφαλιζόμενος ; ὦ! ἤμην βέβαιος· μόνον σὺ, μόνον αἱ ἔχουσαι καρδίαν ὁμοίαν τῆς ἰδικῆς σου καὶ ψυχὴν θηριώδη δύνανται ν' ἀνθέξωσιν εἰς τοιαῦτα θεάματα..... Τί ;... δακρύεις ; κλαίεις ;... Ἄ! ὄχι, σὺ δὲν κλαίεις· γελάς, αἰσθάνεσαι χαρὰν, ἠδονὴν..... φεύγεις ; δὲν δύνασαι ν' ἀνθέξῃς εἰς τὴν θέαν τῆς κεφαλῆς μου, ἣτις μετ' ὀλίγον θὰ κυλίεται αἱματόφυρτος εἰς τὸ ἔδαφος ;... στήθι! στήθι γύναιον, ἔχιδνα! θὰ σοὶ ἦναι εὐχάριστος ἡ θέα τῆς ἄνευ σώματος κεφαλῆς μου, τὴν ὁποίαν ὁ δῆμιος κρατῶν ἐκ τῶν τριχῶν θὰ δεικνύῃ εἰς τὸ πλῆθος..... στήθι, ἵνα τότε ἀνακράξῃς εὖγε, καὶ ἐνώσης τὰς ἐπευφημίας σου μετ' ἐκείνων τοῦ λαοῦ..... Στήθι, ἵνα εἰς τοὺς ἐρωτῶντας εἴπῃς ποῖον ἦτο τὸ κακούργημά μου καὶ ποία ἡ ὠθήσασά με εἰς αὐτὸ αἰτία..... Στήθι, ἵνα εἴπῃς εἰς τοὺς μὴ εἰδότας, ὅτι σὲ ἠγάπησα, ὅτι ἐπρόδωσας τὸν ἐρωτά μου καὶ ὅτι ἡ ἀπελπισία μου μὲ ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ἰκρίωμα!.... Στήθι μέχρις οὗ ἀποκοπῆ ἡ κεφαλὴ μου, καὶ τότε φύγε... (μετὰ τινα σιωπὴν). Τίγρις, μὲ παρατηρεῖς εἰρωνικῶς ;.... ἐπὶ τῶν χειλέων σου πλανᾶται μειδίαμα σατανικόν, μειδίαμα χαρᾶς, μειδίαμα τοῦ Ἄδου!... Τόσον αἰμοβόρος λοιπὸν εἶναι ἡ ψυχὴ σου!.... Τὸ αἷμα σὲ εὐφραίνει!..... Κόλασις! καταπόντισον τὴν ἔχιδναν..... Καὶ σὺ, Θεέ, τόσον ἀπαθῶς θεωρεῖς τὸ τέρας αὐτό ; δὲν ρίπτεις κεραυνὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς του ;.... Τί ἀκούω, ὁποία φωνή ; Ἀπατῶμαι ἄρά γε ;.... Τί εἶναι ; Ἐπανάλαβε, ἐπανάλαβε τὴν λέξιν

ἐκείνην... Ἡμαρτον, λέγεις; ἥμαρτον; μετανοεῖς;... Μετανοεῖς λοιπόν; ὁ θάνατός μου σὲ συγκινεῖ; Δὲν ζητεῖς τὸ αἷμά μου; Τὴν ἀκούετε, τὴν ἀκούετε καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι; Ἐρωεῖς, ἀνακράζει, ἔρωε! ἀγάπη!... Μ' ἀγαπᾷ, λέγει, τὴν ἀκούετε;... ἰδοῦ, γονυπετεῖ, ὑψοῦ χειρας ἰκέτιδας τῷ Θεῷ... (ἐν χαρᾷ) Ἰωάννα, Ἰωάννα! στῆθι, δῆμιε, δὲν θέλω πλέον νὰ ἀποθάνω, φύγε μακρὰν... Τί, δὲν μ' ἀκούεις; δὲν θέλω ν' ἀποθάνω δὲν ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον (γονυπετεῖ). Σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω χάρισόν μοι τὴν ζωὴν... ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω... τὸ μίσός μου ἐσβέσθη (ἀνίστατε συναρχόμενος βαθμηδόν). Ποῦ εὐρίσκομαι; ὦ Θεέ μου, ὅποια ὄπτασία! ὅποιοι καύτων, ὅποια πλῆξις!.....

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Οὐάλτερ Χάγιερ, πρόσεξε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, δι' ἧς κηρύττεται ἔνοχος ὁ Οὐάλτερ Χάγιερ φόνου ἐκ προμελέτης κατὰ τῆς Ἰωάννας Μπουχάγερ διαπραχθέντος κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15 πρὸς τὴν 16 Ἰουλίου 18... ἐν τῇ πόλει Ὀριζάβα, ἰδὸν τὰ ἄρθρα 252 ἐδάφ. 3 καὶ 262 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐπιβάλλει αὐτῷ τὴν ποινὴν θανάτου. Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη σήμερον τὴν 10 Μαΐου 18... ἐν Ὀριζάβα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Διαλύεται ἡ συνεδρίασις (κτυπᾷ τὸν κώδωνα).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ὁμοία τῆ; πρώτης).

ΟΥΑΛΤΕΡ (ἡμίγυμνος καὶ ἐν μεγίστῃ ταραχῇ).— Ὑψίστε Θεέ, ὅποια ὄπτασία! ὁ δῆμιος, ἡ λαιμητόμος ὁ θάνατος... ὦ θεία δίκη!,... τοιοῦτον λοιπὸν ἔσεται τὸ τέλος μου; θέλω ὑποστῆ τὸν ἐπονείδιστον τῆς κα-

ρατομήσεως θάνατον; ὦ! ὄχι, μυριάκις ὄχι! ἐγὼ μόνος θέλω δώσει πέρας εἰς τὴν ἀθλίαν μου ζωὴν... θέλω... ἐγκαταλείψει τὸν κόσμον τοῦτον, ἐν ᾧ ὁ θνητὸς μόνον πικρίας καὶ συμφορὰς συναντᾷ. ὦ τύχη ζηλόφθονος, ὦ εἰμαρμένη κακεντρεγῆς! Θεὲ κακοῦργε... (πίπτει εἰς τὰ γόνατα) ἥμαρτον, πλάστα μου, ἥμαρτον. Τὸ λογικὸν δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον! εἶμαι ξένος τῇ φρονήσει... Θεέ μου, γνωρίζω τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματος, ὕπερ μελετῶ νὰ πράξω! πλὴν μοὶ εἶναι ἀνωφελὴς ἡ ζωὴ. Ἄδυνατῶ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ φέρω τὸ βαρὺ τοῦτο φορτίον. Ἡ ζωὴ ὑπῆρξε πάντοτε δι' ἐμὲ βαρεῖα καὶ ἀφόρητος, πλήρης σκληρῶν βασάνων καὶ δυστυχημάτων! ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου μου οὐδέποτε τὰ χεῖλη μου ἐνθυμοῦμαι νὰ μειδιάσωσιν ἢ μοῖρᾶ μου πάντοτε ἐπὶ ὁδοῦ δυσβάτου καὶ ἀκανθώδους με ἔρριψε. Πατρίς, πατήρ, μήτηρ, τὰ προσφιῆ ταῦτα ὀνόματα οὐδέποτε πλέον θ' ἀξιώθωσι τὰ χεῖλη μου νὰ προσφέρωσι... (ἀνίσταται, λαμβάνει τὴν ἐπὶ τινος τραπέζης μάχαιραν καὶ καταλαμβάνεται αὐθις ὑπὸ τῆς μανίας). Λοιπὸν εἰς τί μ' ὠφελεῖ ἡ ζωὴ ἐν τῇ τύρβῃ τοῦ ψευδοῦς τούτου κόσμου; εἰς οὐδέν. Ὑγίαινε λοιπὸν κόσμε, λαβύρινθε τῶν κακιῶν! Ὑγίαινε τοῦ παρελθόντος εὐτυχεῖς ἡμέραι, αἵτινες ὡς ὄναρ παρήλατε! Ὑγίαινε θλιβεραὶ μου ἀναμνήσεις! Ὑγίαινε τὸ πᾶν! (Πλήττει διὰ τῆς μαχαίρας τὸ στήθος του πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας καὶ πίπτει νεκρός).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Ἡ ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΙΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Πλαγκῶν ἡ Μηλισία ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς μία ἐκ τῶν μάλα διαπρεπουσῶν γυναικῶν τοῦ συρμοῦ ἐν Ἀθήναις. Ἐν τῇ πόλει

δὲν ἐγένετο λόγος καὶ θόρυβος ἢ δι' αὐτὴν καὶ μόνην. Ἀρχοντες, σατράπαι, διδάσκαλοι, νέοι πατρίκιοι, ὅλος ὁ κόσμος ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἐνθουσιασμένος μέχρι μανίας δι' αὐτήν. Ἡ καλλονὴ τῆς ἴση ἂν οὐχὶ ἀνωτέρα τῆς τῆς Ἐλένης τοῦ Πάριδος, προῦκάλει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀδυνάτων γερόντων, τῶν λυπουμένων διὰ τὴν ἀνεπιστρεπτὴ παρελθούσαν νεότητά των. Τέλος οὐδεμία ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δυναμένη νὰ διαφιλονικίῃ τὰ τῆς καλλονῆς πρωτεῖα ἀπέναντι τῆς Πλαγκῶν, καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς ἡ Ἀφροδίτη ἢ ζηλοτυπήσασα τὴν Ψυχὴν δὲν ὑπῆρξε ζηλότυπος καὶ διὰ τὴν Μηλισίαν μας. Ἴσως οἱ πολυάριθμοι ἐκ ῥόδου καὶ φιλλυρῶν στέφανοι, αἱ θυεῖαι τῶν στρουθίων καὶ περιστερῶν, αἱ σπονδαὶ τοῦ Κρητικοῦ οἴνου, ἐκολάκευον τὴν φιλάρεσκον θεὰν καὶ κατεπράυνον τὸν θυμὸν καὶ τὴν φιλέκδικον μανίαν τῆς.

Οὐδεμία ἄλλη ἠξιώθη εὐτυχεστέρων ἐρώτων τῆς ὠραίας μας Μηλισίας τῆς ἐπικληθείσης καὶ Πασσιφίλου.

Μόνον ἡ σμίλη τοῦ Κλεομένου καὶ ἡ γραφίς τοῦ Ἀπελλῆ ἠδύναντο νὰ δώσωσιν ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς ἐξαιρέτου σωματικῆς τελειότητος τῆς Πλαγκῶν. Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ὠσειδῆ μορφήν τοῦ προσώπου τῆς, τὴν χιονόχρουν ἐπιδερμίδα τῆς, τὴν εὐθειαν καὶ ἐντελῶς ἑλληνικὴν ῥίνα τῆς, τὸ στρογγύλον καὶ μικρὸν στόμα τῆς, τὸν καμπύλον πάγωνά τῆς, τὰς ὡς φύλλον ῥόδου παρειὰς τῆς, τοὺς λάμποντας δίκην διδυμογενῶν ἀστέρων ὀφθαλμούς τῆς τοὺς μεταξὺ ἐλεφαρίδων καὶ ὀφρυδίων πλείτερον τῆς μελάνης μελανῶν καὶ τεχνικῶς κατὰ τὰ ἄκρα λεπτυνομένων; Πρὸς τί νὰ παραβληθῶσιν οἱ μακρυτάτοι βόστρυχοι τῆς ξανθῆς κόμης τῆς; Ποία θνητὴ

ἐκέκτητο ποτὲ τελειότερους πόδας; Αὐτὴ ἡ Θέτις, ἧς τοὺς πόδας ὠνόμασεν ἀργυροὺς ὁ Μελιμενῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ διαφιλονικίῃ τὴν λευκότητα καὶ τὸ μικρὸν τῶν ποδῶν τῆς ἡρώϊδος μας. Οἱ βραχιονέες τῆς ἦσαν λευκότεροι Παρίου μαρμάρου καὶ στρογγύλοι ὡς ἐκείνοι τῆς Ἡθης. Ἡ κύλιξ δι' ἧς ἡ Ἡθῆ προσέφερε τοῖς Θεοῖς τὴν ἀμβροσίαν ἐχρησίμευσεν ὡς τύπος διὰ τὸν λαιμὸν τῆς καὶ αἰτόσον ἐγκωμιαζόμεναι τῆς Ἡοῦς χεῖρες ἀπέναντι τῶν ἰδικῶν τῆς ὁμοιάζον με χεῖρας δούλου καταγινόμενου εἰς ἐργασίας βαναύσους.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω περιγραφὴν δὲν θὰ ἐκπληθῆτε ὠραῖαι μου ἀναγνώστριαι, ὅτι ἡ οἰκία τῆς Πλαγκῶν ἐλατρεύετο πλείτερον τῶν ναῶν τῆς μεγάλης Θεᾶς. Ἐκάστην νύκτα ἐρασταὶ θρηνοῦντες ἤρχοντο νὰ χρίσωσι τὴν θύραν καὶ τὰς μαρμαρίνους βαθμίδας διὰ τῶν πλέον πολυτίμων μύρων καὶ ἀρωμάτων. Στέφανοι πλεκτοὶ ἐκ τριγῶν κεφαλῆς, ταινίαι περικεκοσμημέναι διὰ στεμματῶν εἰδωλολατρικῶν καὶ κύλινδροι παπύρου γέμοντος ἐλεγγείων καὶ ἐπιγραμμάτων, ἰδοῦ τί ἐπεσώρευον ἐκάστην νύκτα οἱ λάτραι τοῦ ἐξαισίου κάλλους τῆς Μηλισίας ἐπὶ τῆς θύρας τῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὴν πρώτην ἦτο ἀνάγκη ἵνα ἀφεθῆ ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα νὰ πράξωσιν ὅ,τι ἐν Σκυθίᾳ ὅποταν ἡ χιὼν φράττει τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν.

Ἡ ἡρώϊς μας ἐκ τοῦ πλήθους τῶν θυόντων εἰς τὸ ἔζοχον συνάμα δὲ καὶ ἐκπληττον κάλλος τῆς, ἐξέλεγε τοὺς μάλλον πλουσίους καὶ ὠραίους πάντοτε ὅμως προτιμῶσα τοὺς τελευταίους τούτους. Εἰς ἄρχων διετηρεῖτο ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας εἰς μέγας κληρικὸς δεκαπέντε ἔδει δὲ νὰ ἦναί τις βασιλεὺς, σατράπης ἢ τύραννος διὰ νὰ συμπληρώσῃ πλησίον τῆς ὁ-

λόκληρον μῆνα. Ἄμα ἡ περιουσία των ἤφανίζετο, ἡ θύρα τῆς Πλαγκῶν ἠνοίγετο διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς αὐτοὺς οὐχὶ ὅμως ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὸν λατρευόμενον ναὸν, ἀλλ' ἵνα ῥιφθῶσιν ἐξω, εἰς τὴν ὁδὸν, γυμνοὶ ὡς οἱ πρωτόπλαστοι· διότι, ὡς ἕκαστος ἐνόησεν, ἡ ὠραία ἡρώς μου δὲν ἦτο οὔτε μία εὐγενὴς οἰκοδέσποινα, οὔτε μία νέα παρθένος ὄρχουμένη τοὺς βακχικοὺς χοροὺς κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Ἀρτέμιδος· ἦτο ἀπλῶς μία δούλη ἀπελευθερωθεῖσα καὶ καταστάσα κατόπιν μία.....

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἡ Πλαγκῶν δὲν ἐφαίνετο ἢ πολὺ σπανίως ἐν τοῖς δημοσίοις θεάμασιν, ἐν τοῖς περιπάτοις καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς. Αὕτη δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὴν περιουσίαν τῶν μεγιστάνων καὶ σατραπῶν· οἱ δὲ δαρεικοὶ τῶν Φαρναβάζη, Ἀρταβάνη καὶ Τισσαφέρνους ἔμενον παραδόξως ἡσυχοὶ ἐν τοῖς χρηματοκιβωτίοις τῶν κυρίων των. Ἡ Πλαγκῶν δὲν ἐξήρχετο πλέον ἢ ἵνα πορευθῆ εἰς τὸ λουτρὸν ἐντὸς κεκλεισμένης ἀμάξης καὶ κεκαλυμμένη μετὰ πολλῆς προφυλάξεως ὡς μία τιμία γυνὴ! Δὲν ἐπορεύετο πλέον εἰς δεῖπνα καὶ συμπόσια μετὰ τῶν παραλύτων νέων, οὔτε ἔψαλλε τοὺς ὕμνους τοῦ βάρχου συνοδευομένη ὑπὸ λύρας.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξεπλήσσοντο.

Πῶς! ἡ Πλαγκῶν, ἡ ὠραία Πλαγκῶν, ὁ ἔρωσ μας, τὸ εἶδωλόν μας, ἡ βασίλισσα τῶν ἑορτῶν καὶ ὀργίων· ἡ Πλαγκῶν ἡ τόσον θαυμασιῶς χορεύουσα συνοδευομένη ὑπὸ τῶν κροτάλων καὶ ἡ μετὰ τσαούτης χάριτος ἐκτελοῦσα τὰς τοῦ πυρρίχειου χοροῦ δυσκόλους κινήσεις ὑπὸ τὸ λαμπρὸν φῶς τῶν ἑορτῶν· ἡ Πλαγκῶν μετὰ τὸ οὐράνιον μειδίαμα, μετὰ τὴν δηκτικὴν ἐτοιμολογίαν· τὸ ἄνθος, ὁ μαργαρίτης, ἡ κορωνίς τῶν ὠραίων· Πλαγκῶν ἡ Μηλισία δὲν ἔχει πλέον ἢ τρεῖς ἑραστὰς, μέ-

νει δὲ κεκλεισμένη εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ μετεβλήθη εἰς ἐνάρετον, ὡς μία γυνὴ ἄσχημος; Ὡ Ἡράκλεις! τοῦτο εἶναι θαῦμα! Τίς ἐν τῷ μέλλοντι θὰ δίδῃ τὸ σημεῖον τοῦ χοροῦ; Ποία θὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῶν συρμῶν; Ποία θὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Πλαγκῶν τὴν ἀνθηρὰν, τὴν Πλαγκῶν τὴν θελκτικὴν, τὴν Πλαγκῶν τὴν τρελλήν;

Τοιαῦται ἦσαν αἱ σκέψεις τῶν διαφόρων λατρευτῶν της. Τοιαῦτα συνδιελέγοντο οἱ πρῶτοι τῶν Ἀθηνῶν κύριοι περιδιαβάζοντες εἰς τὰ προπύλαια ἢ νωχελῶς ἐξαπλωμένοι ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων τῆς Ἀκροπόλεως καθισμάτων.

Τὸ ἐκπλήττον ὅμως ἡμᾶς, καλοὶ μου Ἀθηναῖοι, εἶναι ἀπλούστατον. Πλήττετε, κύριοί μου, καὶ ἀηδιάζετε τὴν Πλαγκῶν ἥτις σὰς διασκεδάζει καὶ θέγει καὶ ἥτις ἐβαρύνθη ἤδη νὰ σὰς χορηγῆ τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἔρωτα ἀντὶ χρυσοῦ. Ἡ Πλαγκῶν δὲν σὰς θέλει πλέον. Ὅσον χρυσὸν καὶ δαρεικοὺς ἐὰν τῇ προσφέρητε, ἡ θύρα της θὰ μένη πάντοτε κωφὴ εἰς τὰς παρακλήσεις, εἰς προσφοράς σας, εἰς τοὺς θρήνους σας. Ἀλκιβιάδην, Ἀξίσχην, Καλλιμάχην, σεῖς οἱ πλέον κομποὶ καὶ μάλλον ὀνομαστοὶ τῆς πόλεως, ἐπὶ ματαίῳ θέλετε κοπιάσει ἀποπειρώμενοι. Ἐὰν θέλητε φιλαρέσκους πορευθῆτε εἰς τῆς Λαμίας, τῆς Φρύνης, τῆς Φλώρας, τῆς Λαίδος ἢ τῆς Ἀρχενάσσης. Ἡ Πλαγκῶν ἔπαυσεν οὔσα φιλάρεσκος· εἶναι ἔρωτευμένη!

— Ἐρωτευμένη! καὶ με ποῖον;

— Θὰ τὸν μάθωμεν ἡμεῖς πάντοτε μανθάνομεν τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τῶν τοιούτων γυναικῶν ὀκτῶ ἡμέρας πρότερον.

— Ἀκριβοὶ μου Κύριοι, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι δὲν ἀγαπᾷ ἐξ ὑμῶν οὐδένα· σὰς γνωρίζει πολὺ πλείτερον ἀφ' ὅτι πρέπει ἵνα μὴ σὰς ἀ-

γαπήσῃ. — Δὲν εἶσαι σὺ ἄσπυτε Κλέων ὅστις κέκτησαι καλαισθησίαν μόνον διὰ τοὺς κύνας τῆς Λακωνίας, τοὺς παρασίτους, τοὺς αὐλητάς, τοὺς εὐνούχους, τοὺς νάνους καὶ τοὺς ψιττακοὺς τῶν Ἰνδιῶν, οὔτε σὺ Ἴππαρχε ὅστις δὲν ἠξεύρεις νὰ συζητῆς ἢ μόνον περὶ τῶν τεσσάρων λευκῶν ἵππων σου καὶ περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν ἀμαζηλατῶν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, οἵτινες δύνασθε νὰ σαγηνεύσῃτε τὴν θελκτικὴν Μηλισίαν· ἡ Πλαγκῶν πολὺ ὀλίγην ἡδονὴν ἀνευρίσκει εἰς συζητήσεις, ὧν ἀντικείμενον εἰσὶν οἱ ἀχυρῶνες καὶ οἱ σταῦλοι. Πολὺ ὀλιγώτερον δὲ σὺ Θρασύλλε θηλυπρεπῆ· τὸ χρῶμα δι' οὗ βάρπτεις τὰς ὄφεις, τὸ φύκος δι' οὗ ἐπιπάσσεις τὰς παρειάς, τὸ ἔλαιον καὶ τὰ μῦρα ἄτινα σπαταλᾷς ἀνιλεῶς, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀλοιφαὶ καὶ τὰ φαρμακερὰ χρίσματα ἄτινα κάμνουν τὸν θεατὴν ν' ἀμφιβάλλῃ ἐὰν τὸ πρόσωπόν σου εἶναι πρόσωπον ἀνδρός, πολὺ ὀλίγον θέλγουν τὴν Πλαγκῶν. Αὕτη δὲν εἶναι τόσον ἀπλή ὥστε νὰ τὴν ἐκπλήξῃ διὰ τῆς τεχνητῆς σου ταύτης κομψότητος καὶ εἰς μάτην προσπαθεῖς νὰ τῇ ἀρέσῃς ἐπιπάσσων τὴν ξανθὴν γενειάδα σου διὰ κόνεως χρυσοῦ καὶ ἀφίνων νὰ σύρῃται ἐπὶ τῆς γῆς ἢ μακρὰ Περσικὴ χλαμὺς σου. Περὶ τοῦ πρὸς ἀχθοφόρον ὀμοιάζοντος πατρικίου Τιμάνδρου καὶ τοῦ ἀνοήτου Κλαυσίωνος κρίνω περιττὸν νὰ πονήσω λόγον. (ἀκολουθεῖ).

ΠΑΘΗΜΑ ΘΗΡΕΥΤΟΥ.

« Μ' ἐρωτᾷς νὰ σοὶ εἶπω πῶς συνέβη νὰ λευκανθῇ ἡ κόμη μου ὡς χιῶν, ἐνῶ μέχρι τοῦδε δὲν παρῆλθον 35 χειμῶνες τῆς ἡλικίας μου. Ἐν ὀλίγοις θέλω σοὶ διηγηθῆ ἑπειδὴ εἶναι ἀργὰ καὶ τὴν 9ην ὥραν πρέπει νὰ ὑπάγω

νὰ φυλάξω παρὰ τὸν ποταμὸν».

Ἐκαθήμεθα παρὰ τὴν σκηνὴν ἡμῶν ἐσπέραν τινὰ τοῦ Νοεμβρίου, ὅτε εἰς στρατιώτης ἠρώτησε τὸν Δικ-Χάνσωνα τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἡ κόμη του ἦτο σχεδὸν πολιά. Ἐπειδὴ δὲ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας ἔμελλε νὰ προσκληθῆ ἵνα φυλάξῃ σκοπὸς, μᾶς διηγήθη συντόμως τὰ κατωτέρω.

« Ἀδελφοί, τινὲς ἐξ ὑμῶν γινώσκετε, ὅτι κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη, μέχρι τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου, ἐδαπάνησα τὸν χρόνον μου εἰς τὰς δυτικὰς χώρας, θηρεύων βουβάλους καὶ ἄρκτους καὶ συλλαμβάνων διὰ παγίδων κάστορας. Ἀλλὰ πρὸ ἐνός ἔτους, τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, ἀηδίασα ζῶν εἰς τὰς πεδιάδας καὶ παρὰ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμούς· ὁμοίως καὶ ὁ Βίλλ Σκόττ, δι' ὃ περιδέσας τὰς παγίδας ἡμῶν ἐξεκινήσαμεν βήματι κροτοῦντι διευθυνόμενοι πρὸς τὰ δάση τῆς πλησίον γραμμῆς τοῦ Καναδά· ἐπὶ 40 ἡμέρας διετηρήσαμεν τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν πρὸς βορρᾶν, καὶ ἐντὸς τοῦ χρόνου αὐτοῦ ἀφήσαμεν ὀπισθὲν μας ὅλας τὰς ἀποικίας καὶ εἴμεθα, ὡς ὁ κοινὸς λόγος λέγει «μ. ὀ. ν. ο. ἔ. ν. τ. ἡ. δ. ὀ. ξ. ἡ. μ. α. ς». Καὶ τί ἀξιόλογον καιρὸν ποῦ εἴχομεν! Τὴν μεγαλειτέραν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποῖαν συνήθως ἐδοκιμάζομεν, ἦτο ἐν καιρῷ νυκτὸς, ὅτε αἱ ὠρυγαὶ τῶν λύκων τῶν βλαπτόντων τὸ δάσος μᾶς ἐξήγειρε τοῦ ὕπνου. Ὅποτε κατεκλινόμεθα διὰ νὰ κοιμηθῶμεν, ἐσφραρόμεν πολλὰ ξύλα εἰς ἀθέτομεν πῦρ καὶ ἐκλείομεν τοὺς ὀφθαλμούς.

« Μίαν νύκτα, ἀδελφοί, ὁ Βίλλ καὶ ἐγὼ ἐνυκτώθημεν ἐρχόμενοι εἰς τὸ στρατόπεδον. Εἴχομεν ἀπομακρυνθῆ πλείτερον ἢ ὅσον ἐσκοπεύομεν καὶ ἐφρανταζόμεθα ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα σχεδὸν δύο μίλια μακρὰν τοῦ στρατοπέδου, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ μαύρη ὡς Ἐβε-

ρος, διότι όλην τήν ήμέραν τά νέφη συνεσωρεύοντο. Ήθελα πρίν σκοτεινιάσῃ νά στρατοπεδεύσωμεν, άλλ' ό Βίλλ είπεν ότι άντέτεινεν, όστε έπροχωρήσαμεν άν και όμολογώ έτρεμον τά σκέλη μου όσον ήκουον τόν μακρόθεν ώρυγμόν τών λύκων, ψαλλόντων τās νυκτερινās αὐτῶν προσευχάς.

« Έπί ήμισειαν ώραν έπροβαίνομεν διά μέσου και ύπό κάτω τών θάμνων όσον ήδυνάμεθα κάλλιον' και ακριβώς ότε ήρχισαμεν νά φανταζώμεθα ότι είμεθα πλησίον τοῦ τρατοπέδου, κατετρομάχημεν ύπό τρομερῆς κρυγῆς αίμοβόρων θηρίων άπεχόντων σχεδόν τέταρτον μιλίου άφ' ήμῶν.

« Πρὸς δένδρον τι διατήν ζωήν μας! άνέκραξεν ό Βίλλ προηγούμενος ήμῶν μόνον βήματά τινα και συγχρόνως έκρεμάσθη είς τούς χαμηλοῦς κλάδους δένδρου τινός, οὔ πλησίον έτυχε νά εύρίσκηται. Άναπηδήσας και έγώ πρὸς τὸ αὐτὸ δένδρον ήκολούθησα τὸ παράδειγμα εκείνου, πλην όχι τόσοσιν ταχέως διότι ή έμπροσθοφυλακή τῆς άγέλης ήρπαξε τεμάχιον τῆς περισκελίδος μου, χάριν ένθυμῆσεως ύποθέτω' δέν έστάθην όμως νά δεχθῶ τās εύχαριστίας δι' αὐτὸ, μέχρις οὔ έφθασα ένα κλάδον 20 πόδας τοῦ εδάφους άπέχοντα.

« Ό Βίλλ έμεινε νά ήσυχάσῃ είς τούς κατωτέρους κλάδους, άλλ' εύθῆς ήκουσα αὐτὸν άνερχόμενον' πλην μόλις είχε φθάσει τήν έμῆν θέσιν ακούω όξειαν φωνήν άπελπισίας και τās έξῆς λέξεις.— Θεέ μου έπεσα!— άμέσως δ' ήκούσθη πάταγος και έ δυστυχῆς Βίλλ ήτο είς τούς όνυχας τών αίμοβόρων τεράτων.

« Μία φωνή άγωνίας ήκούσθη και τά πάντα εσίγησαν, πλην τών κραυγῶν τών δαιμόνων έριζόντων επί τῆς φρικώδους εύωχίας.

Έντὸς όλίγου τά πάντα έτελείωσαν και τότε ήδυνάμην νά ίδω είς τὸ σκότος τούς άπαστράπτοντας τρομεροῦς όφθαλμούς των προσηλωμένους επ' έμοῦ.

« Ω, τί τρομερὰ νύξ! άφοῦ επί τέλους εγένετο ήμέρα και οί λύκοι έφύγον, κατέβην τοῦ δένδρου και τραπείς πρὸς τόν οίκόν μου, έφθασα άσφαλώς. Είς τόν πρῶτον ρύακα, είς όν προσέβλεψα, είδον τήν κόμην μου ως βλέπετε αὐτήν σήμεραν πολιάν! »

B. A.

Πρὸς τούς Κ. Κ. Συνδρομητὰς τοῦ «ΦΟΙΝΙΚΟΣ».

Κατόπιν τριμήνου διακοπῆς, διακοπῆς έπιβληθείσης ήμίν ύπό τών καθυστερούντων συνδρομητῶν, οίτινες υπερβαίνουν τούς 100, έπαναλαμβάνομεν τήν έκδοσιν τοῦ «ΦΟΙΝΙΚΟΣ», πλήρην πεπειθήσιν έχοντες ότι εκ μὲν τῶν προπληρωσάντων θέλομεν αξιωθῆ συγγνώμης, εκ δὲ τῶν εισέτι καθυστερούντων συντρέξεως διά τῆς ταχείας άποστολῆς τῆς έξαμήνου τουλάχιστον συνδρομῆς των.

Ότι δὲν έμφορούμεθα ύπό σκοπῶν άναξίων είς άνθρώπους τιμίους, έλπίζομεν ότι πάντες άνεγνώρισαν ήδη, διότι δὲν ήθέλομεν άλλως προβῆ μέχρι τῆς εκδόσεως τοῦ 9ου φυλλαδίου, όπερ ύπῆρξεν άφορμῆ νά έξοδεύσωμεν και τὸν τελευταίον όβολόν τῶν εισπραχθεισῶν συνδρομῶν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Φοίνικος».

K. T. LAZARETOS.

A. I. ΦΑΦΑΛΗΣ.

« Πατέρα », μου'παν, άναψαν στα μαγαζιά τὰ φῶτα, σταίς μπαρξάριας τὰ βιολιά κ' ή μουσικαίς χτυπῶνε 'Από εκεί ν' αρχίσωμε, εκεί νά πάμε πρῶτα πού είναι τ' άρχοντόπουλα κ' οί χορτασμένοι πᾶνε »

Σήκου από τήν κλίνη.

Κᾶποιος θά λυπηθῆ κ' έμας νά δώσῃ έλεημοσύνη ».

Σηκώθηκα' και έτρεψε τὸ άθλιο κορμί μου....

Στηρίχθηκα ταλαίπωρος άπάνω' στα παιδιά μου

Και έκλαιε κ' έστενάζε ή θλιβερή ψυγή μου!

« Υιοῦ Πατέρα! » φώναζαν και βάζε ή καρδιά μου με φρίκη και δόνη.

« Πάμε παιδιά και θά βρεθῆ για' μᾶς έλεημοσύνη! »

Μ' έπῆραν τὰ βαρύνουσα, ό Πέτρος κ' ή Μυρσίνη.

Στερεύθησαν τὰ όφρανά τήν δόλια τους μητέρα.

'Αλλοίμονο πού όφρανώσ τον κόσμο τον μείνει!

Και είχανε θεόστραβο, κατάνοιτο πατέρα.

« Έδώ, λείε, ή Μυρσίνη »

Σε μπαρξάρ' άς έμπούμε νά βροῦμ' έλεημοσύνη. »

Μπήκαμε μέσα' θόρυβο ακούανε τ' αὐτιά μου.

'Ελεημοσύνη! φώναζαν τὰ άκούσια παιδιά μου.

« 'Αλλά-ι-ντίκα » έλεγ' ό είς' ό άλλος κάμς πέτρα

Στράβε, τί με έμπόδισες νά ιδῶ τήν μπαρξάρέα, τήν εύμορφη εκείνη.

« 'Αλλά-ι-ντίκα » ζητήσατε άλλου έλεημοσύνη. »

« Βοηθάτε τὸ θεόστραβο! έφώναζ' ή Μυρσίνη.

Κυτᾶτε τὸν πατέρα μας στράβος πού τριγυρίζει!

'Αφέντες, λυπηθῆτε μας' γι'αὐτὸ θε' ν' άπομείνη

στοῦς δρόμους' δώσατε ψυχικό! » ό Πέτρος ψιθορίζει.

Πλὴν μιά φωνή άφίει

'Ενας: « Κυτᾶτε πού ζητοῦν αὐτοί έλεημοσύνη. »

'Αότασα γυρίζοντας' κανένας δὲν εδῆθη

'Ενα' κορμί ψυχικό στα όφρανά νά δώσῃ.

και ή καρδιά μου έδόγχαγε, πού'ν παρακονέθη.

« Πάμε, παιδιά μου. Δυστυχεις στον κόσμο είναι τόσοι!

'Αλλοίμονο εκείνοι

πού δυστυχουν δὲν βρίσκουνε εδῶ έλεημοσύνη!

Κατάρα άπ' τὰ στήθη μου έδόγχαε φλογισμένη!

'Εσκόωσα στον οὐρανὸ βαρύψυχο κεφάλι.

και είπ' άναστενάζοντας με τήν καρδιά θλιμμένη!

« Για τὰ παιδιά μου ύπομονή δός μου, Θεέ, μεγάλη, »

τόν Πέτρο τήν Μυρσίνη!

κάμς νά δώσῃ και κανείς σ' αὐτὰ έλεημοσύνη. »

Γελούσαν! τόσο μέσα' κεί! τὰ χερίματα σκορπούσαν

σ' ένα μικρὸ χαμόγελο γυναικάς ξεπεσμένης! ...

και με φωναίς και χωρατά τήν ώρα τους περνούσαν.

Σὲ τέτοια ώρα ψυχικό ποτὲ μὴν περιμένῃς!

'Ενα παρὰ δὲν δίνει

όποιος γλεντᾶ' βαρύνεται νά δώσῃ έλεημοσύνη.

Ἐβγάκαμ' ἔξω· και κάνεις γιά μᾶς δὲν ἐλυπήθη·
στὴν τόση μου τὴν δυστυχιά κανείς δὲν ἔσυκανθή.
γιά μιάς κοπέλας φίλημα πετόν Ν α π ο λ ε ὄ ν ι,
Κι ἄλλος γιά ὕπνο... ἀλύπητα τὴν τζέπη του κενώνει.
Ἄλλα κάνεις δὲν δίνει

Εἰς τὸν φτωχὸ, ὅπου ψομὶ ζῆπεϊ, ἐλεημοσύνη...

Πῆγα παφέει. Κάποιος μὲ μιά μου ἴφάνη κόρη
ἐκάθουσαν παράμερα και ἐκρυφομιλοῦσαν*

« Σὲ περιμένω, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, Τερψιχόρη »
Κι ἐνῶ γλυκά κ' ἐρωτικά ἀκούω τοῦ γελοῦσαν,

Πηγάνει ἡ Μυρσίνη,

Δόσε, κυρά, σ' ἓνα στραβὸ κάμε ἐλεημοσύνη.

« Φύγε ἀπ' ἐδῶ—μὲ ἀγοία φωνὴ ἐκείνος ἀπεκρίθη·
μὴ μᾶς σκοτίζεις! δὲν μπορεῖ κανείς νὰ δριμυλοῖται,
κ' ὄργη και περιφρόνησις ἐπάνω του ἔχῃη.

Και ἔφυνε δίχως ἡματιὰ εἰς τὸ παιδί ν' ἀφήσει

« Κυρά, λέει ἡ Μυρσίνη

Κάμε ἂν θέλης ψυχιὰ και δόσε ἐλεημοσύνη.

.....

Πατέρα! ἀκουσα εὐθύς ἡ κόρη μου φωνάζει.

Μου ἴφάνηκε πῶς κάττι τι θὰ ἔπαθε ἡ καὺμένη.

Μυρσίνη! εἶπα' κι' ἀκουσα σφυγτὰ νὰ μὲ ἀγκαλιάζει.

—Πατέρα ἔχει ὁ Θεὸς—ἐρώναζε κλαυμμένη.

Γιὰ ὅεσ' τὶ λάμπη χύνει!

Μὰς ἐλυπήθη ἡ κυρά, σῶκαμ' ἐλεημοσύνη.

Δὲν ἔδραπα' ἀλλ' ἐκίασα τί μᾶλ' εἶπε ἐκείνη.

—Παιδιά, δοξάστε τὸ Θεὸ ἀπότὸς σὰς ἐλυπήθη.

* Ἄν ἔλεημοσύνη στὸν φτωχὸ ὁ εὐτυχὴς δὲν δίνει
βρίσκειται ὄμως, και συχνά, σὲ μοιρασμένα στήθη
καλὴ καρδιά τοῦ χύνει

παρηγορίας βάλσαμο, και δίνει ἐλεημοσύνη,

I. Π. ΚΟΚΚΙΛΗΣ.

ΛΥΣΕΙΣ.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἵτι καιὼ και φλογίζω μὲ τὸ πρῶτον μου
δεικνύω.

Και μὲ τ' ἄλλα μου τὰ δύο,
τὸ Φθινόπωρον, τὸ Ἑαρ, τὸν Χειμῶνα και τὸ
Θέρος.

Και μὲ τ' ὄλον μου κυττάζω νὰ πετάξω ἐ-
λευθέρως.

Ἐπροφύλακτος ἂν ἦσαι
θὰ σὲ κάμω νὰ χορεύσης τὸν χορὸν ὅπου φο-
ρεῖσαι.